MATURANTI NOVEGA MESTA

1950

Vabilo

75. obletnica mature

LJUBLJANA

28. MAJA 2025

Vabilo

75. obletnica mature

Dragi sošolci, dragi prijatelji,

Leto 2025 je za nas res posebno.
Drugič praznujemo 75. obletnico mature, kajti čutimo potrebo po druženju, ki je predvideno 24. Septembra ob 12 uri v Gostišču Livada, Hladnikova cest 15, Ljubljana.

Prosim, potrdi prisotnost na telefon: 031 625 644.

Veselim se srečanja
in lepih spominov, ko se vidimo!

Dragi sošolci, dragi prijatelji,

Leto 2025 je za nas posebno, saj praznujemo šele 75 let od mature! To je slavnostni trenutek, ki nas povezuje že vse ta leta in priložnost, da obujamo spomine na čase, ki so oblikovali naše poti.

Kljub vsem letom ostajamo povezani in prijatelji, pri tem pa nas skupaj še vedno drži naša nepozabna nit prof. Dobovšek Marjan.

Vabim vas, da se nam pridružite na praznovanju, ki bo v sredo, 28. maja 2025 ob 13. uri v Gostišču Livada, Hladnikova cesta 15, Ljubljana.

Vabljena je tudi cenjena ravnateljica naše Gimnazije, ki nas je soustvarjala skozi vsa leta.

Prosim, da svojo udeležbo potrdite na telefon 031 625 644.

Veselim se srečanja in skupnih spominov!

Ana

PRAZNOVANJE 75. OBLETNICE MATURE GIMNAZIJE NOVO MESTO

Še živeči maturanti razrednika prof. Marjana Dobovška, častnega meščana Novega mesta (1993)

PRAZNUJEMO 75. LETNICO MATURE V ČAST RAZREDNIKA PROF. MARJANA. DOBOVŠKA

Prof. Marjan Dobovšek, naš razrednik v letih takrat višje gimnazije od leta 1946 do leta 1950 ni bil samo čudovit predavatelj zgodovine in zemljepisa ampak mnogo več. Bil je špornik, kulturnik in oče vsem nam takrat 27. učencem.

Uvajal nas je v telovadbo s svojimi vaditeljskimi urami, vodil na številne športne podvige, vadil z nami, ko smo šli na Vsesokolski izlet v Prago leta 1948. Ob letnih izletih smo obiskovali planinske vrhove. Šli smo po plezalni poti na Mojstrovko, na maturitetni izlet na Triglav in podobno.

Uvajal nas je tudi v kulturo. Tako smo priredili številne igre od Županove Micke (A. T. Linhart) do Revizorja (N. V. Gogolj) in Hermana Celjskega (Anton Novačan). Pri tem nas je vzpodbujal in nekatere od teh iger tudi režiral.

Ne smemo pozabiti njegove osebne človeške prijaznosti in dobrohotnosti. Spominjam se časa, ko smo vadili za nastop v Prago vLjubljani. Ker sem si pri teku čez ovire poškodoval nogo sem šepal in bi zato lahko ostal doma. Pa me je prof Dobovšek s kolesom vozil na vaje na štadijon, da sem ostal.

Po zaključku mature se je pogosto udeleževal naših srečanj na katerih je bil živahen sogovornik. Ob zaključku življenja je bival v Domu starejših občanov v Šmihelu pri Novem mestu, kjer ga je v času svojega življenja obiskoval naš sošolec Janez Gačnik, s katerim se je pozneje tudi tikal, kar je bilo Janezu v posebno čast.

FEDERATIVNA LJUDSKA REPUBLIKA JUGOSLAVIJA

LJUDSKA REPUBLIKA SLOVENIJA

Šola Državna gimnazija v Novem mestu

Št: [illegible]

Takse prosto po čl. 6, toč. 7 t. z.

SPRIČEVALO

o višjem tečajnem izpitu

Darovic Frančiška, Dular Cirila, Gačnik Ivan, Gartnar Janez, Gazvoda Jože, Gorišek Metoda, Hočevar Andrej, Hrastar Evstahij, Jenko Franc, Jovan Romuald, Kovačič Franc, Leskovic Zdravko, Malnerič Ana, Mihelčič Bogomir, Mirt Vera, Pečar Jana, Pogačar Ivana, Seliškar Sonja, Starič Anica, Špringer Slavko, Šterbenc Igor, Švara Marija, Zabukovec Ivan, Žagar Cecilija, Žveglič Alojzij, Podbevšek Irena, Rataj Meta, Stopar Nuša, Wachter Ria.

Novo mesto, dne 19. junija 1950.

Izpitni odbor:

Podpredsednik:

[illegible], za [illegible]

Bogojanik, za slov.

Dobovšek, za zgodovino

Predsednik:

[illegible]

Člani:

Žmavc Stana za [illegible]

Dodič [illegible] za [illegible]

30 let mature - Gabrovka - 1980

35 let mature - Dolenjske Toplice - 1985

1950

5

NOVO

L. 6

NAŠA

2000

40 let mature - Novo mesto - 1990

45 let mature - Novo mesto - 1995

49 let mature - Novo mesto - 1999

Naš razrednik

TRIGLAD

Kredarica - 1950

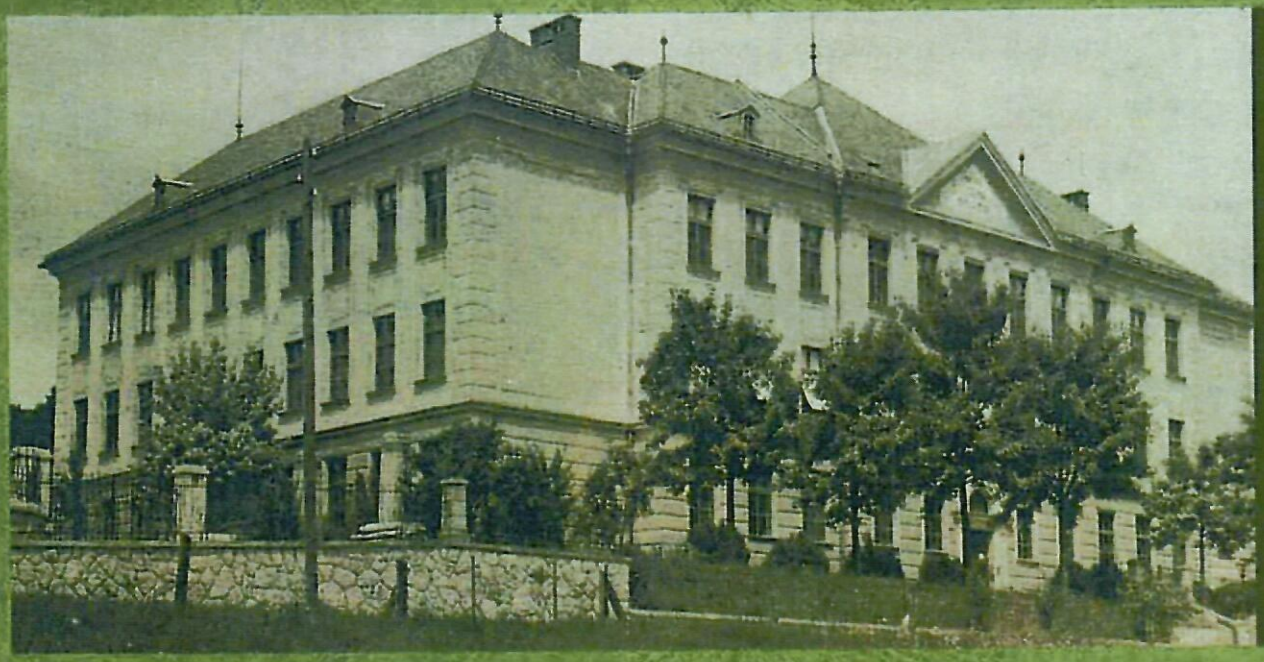

NOVO MESTO - Gimnazija

IZDEC D.A

Profesor Marjan Dobovšek - Sivi Jalovec - 1950

Večni mornar v srcu Sivega Jalovca

sebno so me zamikali Trdinovi Gorjanci, saj sem o tem bardu Dolenjske veliko slišal in tudi prebral vse njegove reči. Potovanje v Belo krajino, pa Bajke in povesti o Gorjancih in vse to o Dolenjcih in Podgorcih se je v meni na nenavaden način prepletalo in vnemalo mojo domišljijo. Veliko sem se ukvarjal tudi s športom in lahko rečem, da je ostal šport vse do danes ena mojih osnovnih dejavnosti. Brez športa in šaha, ki je tudi neke vrste duhovni šport, enostavno ne bi mogel živeti.

No, naj to misel dopolnim še s tem, da so takrat prišli na novomeško gimnazijo zanimivi mladi profesorji, kasneje ugledni znanstveniki, kot sta **Janez Logar** pa **Boris Merhar, Srečko Baraga** in še kdo in spominjam se tudi skupinskih izletov na Hmeljnik, kjer mi je ostala v spominu velika lesena krogla, in skozi majhno luknjico smo gledali še druge manjše in manjše krogle in vse je bilo kakor vesolje v malem.«

In kako ste postali tabornik?

»Čeprav sem že pred vojno veliko delal z naravo in v naravi, še nisem bil organiziran skavt. Prvo večje taborjenje sem doživel s **Pinom Mlakarjem** in **Edvardom Kocbekom** na Hvaru. Tam v tisti čudoviti naravi smo preživeli kar mesec dni in od takrat sem s taborništvom tudi dokončno zastrupljen. Pozneje sem tudi sam organiziral več taborov po Dolenjski. Pomagal sem tudi drugim, na primer patru Vrhovcu na Visokem v Poljanski dolini. Tam smo organizirali letne tabore in napravili tudi svojo elektrarno.

Julija 1952 pa me je **Tone Gošnik** povabil, da bi kot predavatelj sodeloval na taboru, ki ga je družina gorjanskih tabornikov (DGT) postavila na Otočcu. Tabor je bil postavljen na prostoru, kjer je danes kamping Otočec. Na njem so najprej taborili novomeški učiteljiščniki, za njimi pa novomeški pionirji. Prvi tabor mladih članov v aprilu 1952 ustanovljene družine je trajal od 1. do 21. avgusta. Spominjam se častitljivih starih dreves na bregu sivozelene Krke. Eno med njimi je bilo oguljeno, kot da bi po ni m stalno plezali medvedi. V vrocem popoldnevu sem opazoval mlade tabornike, kako so se vzpenjali po tem deblu in z močne veje, ki je štrlela nad Krko, skakali v vodo.

Spominjam se tudi jutranjega preplaha v taboru, ko je taborni ekonom odkril, da je ponoči iz shrambe za živila izginila velika pločevinka, polna marmelade. Res je bilo veliko lepega in nepozabnega pri tabornikih, in če bi se dalo, bi vse to rad še enkrat doživel. Spominjam se tudi tabornega ognja pri Vinici v Beli krajini, ob katerem so me strelovci povabili, naj si izberem taborniško ime. Na izletih v planine se me je v mladostnih letih prijelo ime Večni mornar. Ko sem zdaj ob ognju hotel predlagati to ime, sem se spomnil, da ga bom moral tudi zagovarjati. Pa mi je na jezik prišlo ime Sivi Jalovec. Jalovec je zame najlepša gora. Ob prvem vzponu nanj sva si neizkušena, a navdušena planinca izbrala vzpon iz Tamarja skozi kuluar. Slabo opremljena sva komaj premagala izredno strmo snežišče ob izhodu iz kuluarja. Ta dogodek sem opisal navzočim pri zagovarjanju imena. ‚Zakaj Sivi Jalovec, še nisi siv?' je nekdo pripomnil. ‚Bom pa še,' sem se hitro odrezal. — Danes sem res Sivi Jalovec, samo da redko uporabljam to ime.

Veliko je vsega tega. Naši fantje so kar v 59 sekundah brez napake postavili šotor. Tu so nočni orientacijski pohodi, mnogoboji in izleti na vse konce in smeri naše domovine. Pa Medvedja in Lovran. Med številnimi delovnimi akcijami v okviru RGT naj omenim, da so v juniju 1956 medvedki in čebelice nabrali 50 litrov borovnic, ki so jih vkuhane uporabili za kompot na taboru v Medveji.«

Elza in Marjan Dobovšek, življenjska nerazdružena tovariša in prijatelja, bosta letos praznovala petdeset let, odkar sta se spoznala na Uskovnici, ko so se vračali s Triglava. Elza, takrat še Šorli, je Kranjčanka in je bila v mladih letih odlična alpinistka. Marjan pa bolj samotarski Sivi Jalovec. Premikajoča gora, profesor in humanist in vzgojitelj mladega rodu. Dolgo se že nisva videla, si praviva in se gledava. Na mizi pred nama pa je jubilejna številka Strele, ki jo je izdal odred Gorjanskih tabornikov ob 35-letnici ustanovitve taborniške organizacije na Dolenjskem.

»Se kar strinjam z besedami Toneta Gošnika-Samotnega hrasta, ki jih je zapisal v uvodniku te jubilejne številke. Jaz in moja žena Elza pa sva le drobec tistega, kar je mogoče prispevalo k rasti in lepim trenutkom, ki sva jih preživela z mladimi. To je bila naša šola tovarištva, skromnosti in neskažene pripadnosti Titovi Jugoslaviji. Vedeli smo, da terja ljubezen do domovine malo besed, pa veliko nenehnega potrjevanja s koristnimi dejanji.«

Marjan Dobovšek ima kar 53 let delovne dobe in je še zmerom sredi življenja, kakor to posplošeno zapišemo časnikarji. Za svoje nesebično in požrtvovalno delo z mladimi je dobil tudi Trdinovo nagrado, pa raje vidi, da se ne dotikamo hvale, ki je tako in tako samo navidezna in opoteča. »Rad bi videl, da bi se taborništvo na Dolenjskem in v Sloveniji spet razmahnilo kakor včasih. Zdi se mi, da so postale stvari malo preveč uniformirane in statične. Ponekod pa je taborništvo skoraj zamrlo.

»O mladih mislim vse najlepše in pray je, da se ne dajo.« Še se gledava z Marjanom Dobovškom, mojim učiteljem in prijateljem iz mladih let. Še iz Medveje, kjer je meni in Cvetu Peskarju odneslo morje kompot, ki sva ga dala hladit. In se je nama Marjan kot starešina tabora samo prizanesljivo nasmehnil. Tako, kot se zna samo on: Večni mornar in Sivi Jalovec.

LADISLAV LESAR

V PROF DOBOVŠEK NA MATURANTSKEM IZLETU OKTOBRA 1950 /TRIGLAV/

OBJAVLJENO V LJUBLJANSKEM DNEVNIKU 26 JULIJA 1987

Povabljeni ste na kavo

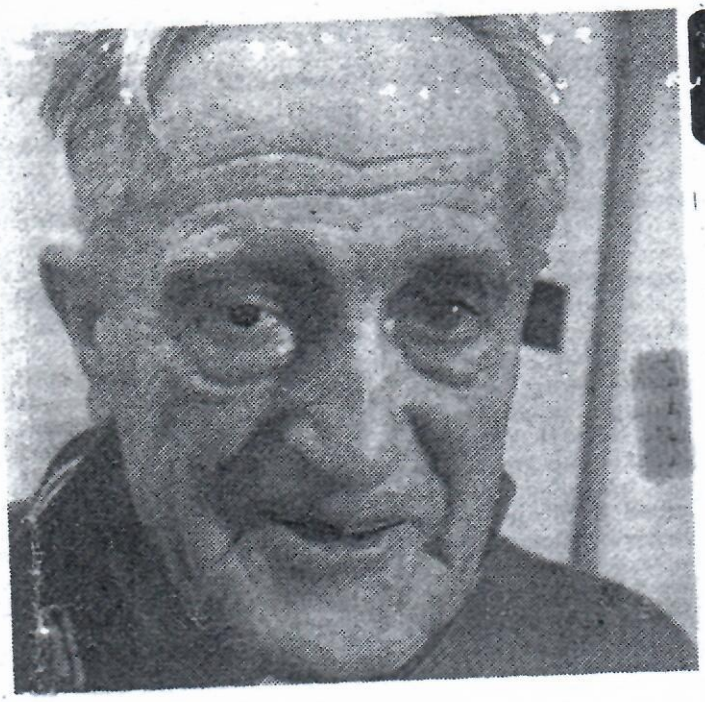

Marjan Dobovšek, *s taborniškim imenom* **Sivi Jalovec,** *je nenavaden mož. Novomeščani ga dobro poznajo tudi po tem, da se kljub visoki starosti osemdesetih let ob vsakem vremenu še vedno vozi s kolesom. Sam pa pravi, da je kolo v resnici njegov veliki prijatelj še iz mladih let, ko je prekolesaril kilometre in kilometre.» Drugo pa je pešačenje. Tudi pešačim rad. Rad sem v naravi in rad sem z mladimi ljudmi.«*

Marjan Dobovšek

Čeprav je Marjan Dobovšek, profesor geografije in zgodovine, že desetletja prav zaradi svoje kolesarske posebnosti novomeški original, se ga spominjajo s spoštovanjem in ljubeznijo generacije dolenjskih šolarjev in srednješolcev, posebno taborniki, saj je bil Sivi Jalovec, ta bolj molčeči in dosledni mož, ne samo veliki učitelj življenja, ampak predvsem velik prijatelj in buditelj vsega, kar je v mladih vzbrstevalo in klilo. Z ženo Elzo, tudi učiteljico in mentorico medvedkov in čebelic, sta bila nepogrešljiv zakonski par, nekakšen vzor zvestobe in ljubezni in zgled, kako mora biti človek povezan z naravo in z mladimi ljudmi in kako so leta samo izkušnja več, saj so bili taborniki ena sama velika družina dobrih prijateljev.

Marjan Dobovšek je bil vedno in povsod in vedno tam, kjer sta bila potrebna znanje in izkušnja modrega moža. Na orientacijskih tečajih in izpitih in sploh v njegovi šoli taborništva je mlad človek dobil tudi široko podlago znanja iz geografije in vseh veščin, ki jih predpisuje taborniški kodeks.

Tudi vsi Dobovškovi otroci so bili taborniki in velikokrat se ni vedelo, čigav je kdo. Do svojih otrok sta bila Dobovškova še malo bolj nepopustljiva. V resnici pa smo bili vsi samo sinovi in hčere narave in vsi smo se neskončno veselili tistega življenja. Jože, vodnik voda medvedkov in čebelic, je takrat zapisal: »Oktober 1956: Naša družina gre v tretje leto svojega življenja. Led je prebit, otroci vro v naše vrste. S svetlimi očmi prinašajo glavarju družine dovoljenja staršev za vstop v organizacijo. Vsi člani družine se veselimo njenega razvoja, hkrati pa nas nekaj skrbi. Manjka nam vodnikov. Zdaj imamo deset močnih vodov. Med starejšimi taborniki je premalo veselja za delo z otroki. Če bi poznali smisel in lepoto tega dela, bi gotovo mislili drugače. Tudi taki se najdejo, ki jih vznemirja rast naše družine, češ da najmlajši izkoriščajo preveč rodovih sil.

Mi, kar nas druži ljubezen do naših malih tabornikov, imamo kljub vsemu mnogo veselja do dela. Vera v moč taborniške organizacije nam bo pomagala, da bomo uspeli.«

In v vseh tistih zlatih časih taborništva na Dolenjskem je bil Marjan Dobovšek dobri mož z avtoriteto in blagim očetovskim nasmehom, prav nič suhoparno šolski in profesorski, in tudi za katedrom v učilnici so bile njegove ure kakor sproščeni tek v naravi. Znanje v mladih glavah pa se je kopičilo in prihajalo nekako samo od sebe.

Rodil pa se je v Ljubljani, v hiši, ki stoji še danes ob zapornicah Grubarjevega kanala, in v družini, v kateri je bilo pet otrok, je bila velikokrat tudi stiska. Tudi kruha je zmanjkalo. Oče je bil muzejski preparator, pa se je zgodila še ta nesreča, da je padel v prvi svetovni vojni in vse je šlo narobe.

»Če pa natančno pomislim,« pripoveduje Marjan Dobovšek, »je bila moja mladost lepa. Morda tudi zato, ker sem bil tako navezan na mamo in očeta in na brate in sestre. Oče je lovil tudi metulje in se ukvarjal s fotografijo, to pa je bil za nas otroke nezaslišan sanjski svet. Prvi stiki z naravo so bili kot let metuljev s cveta na cvet. Nikoli ne bom pozabil, kako smo se prepirali za lepega rjavčka, kdo ga je prvi zagledal. Mladost je že sama po sebi lepa. Zato sem si vse življenje prizadeval, da bi živel med mladimi, in prav taborniška organizacija in moj pedagoški poklic sta mi to omogočala.

Drugo pa je šport. Že zelo zgodaj sem se včlanil v telovadno društvo Orel in pozneje tako sloviti inž. Bloudek me je navdušil za atletiko pri ljubljanskem klubu Ilirija. Kot študent in športnik sem večkrat potoval in bil tudi v Nemčiji, kjer sem se srečeval s tamkajšnjimi vrstniki.

Na žalost sem bil tudi priča, kako je Nemčijo počasi objemala senca nacizma. Ko sva prišla s prijateljem prvič v Berlin, bilo je to leta 1926, nacizem še ni bil na oblasti, vendar se ga je dalo že malo slutiti. Med velikim delom nemške inteletualne mladine je bilo po prvi svetovni vojni celo čutiti močan antimilitarizem, med delavstvom pa je bilo močno socialistično in komunistično gibanje. Prav strah pred njim je verjetno pripeljal nemško buržoazijo in industrijske magnate do tega, da so pričeli sodelovati z nacionalsocializmom. Ta je grobo izkoristil nezaposlene delavce in tako zvani lumpenproletariat za svoje namene.

Njegova zunanja podoba je bila omalovaževanje in odstranjevanje drugače mislečih, vojaška vzgoja in disciplina, uniformiranost ter skoraj neverjetna sposobnost za organizacijo. Ta pa je lahko zopet uspevala v popolnem zanikanju človeka in človekove osebnosti. S prijateljem sva kaj kmalu občutila tudi tedaj še prikrito sovraštvo do Slovanov. Skupaj z nemškimi študenti sva trenirala za atletski miting v Amsterdamu, pa sva v tisti družbi kaj kmalu postala nezaželena. Dovolili pa so sodelovati nekaterim atletom iz Litve in Estonije. Zanimivo je tudi, kako je preko množične psihoze nacistični način mišljenja prodiral tudi v kroge, ki so se mu sprva posmehovali in ga obsojali.

Znanec, nemški intelektualec, je že na začetku tridesetih let za Hitlerja rekel: ‚Ta človek nas bo spravil v propad.' Po nemškem vkorakanju v Avstrijo pa se je s tem že strinjal. Nacisti so imeli zelo prefinjeno metodo spodbujanja nizkih nagonov in na tak način so se rojevali bodoči morilci in eksekutorji.

Pa sem bil kljub vsemu v Berlinu tudi leta 1936, ko je bil nacizem že v polnem razcvetu. Tokrat kot poročevalec za Slovenca z berlinske olimpiade. Videl sem Owensov olimpijski rekord v skoku v daljino, ki je Hitlerja tako razkačil, da je velikemu športniku obrnil hrbet. Nacizem je gradil na velikih in množičnih manifestacijah, ne na človeku. V pol ure so bili sposobni napolniti stadion. Niso pa prenesli dosežkov upornega športnika, kot je bil Owens.

Seveda se je moj svobodni duh vsemu temu upiral. Bilo je veliko stvari, ki so ostale neizbrisljive, predvsem pa živa zavest naprednega športnega sveta, ki je dokazal in še zmerom dokazuje, da je olimpijski ogenj povezovalec ljubezni in športne borbenosti, in tej osnovni ideji sem bil v športu in življenju vedno zvest.«

Marjan Dobovšek je po diplomi na ljubljanski univerzi čakal kar dve leti na službo in dobil leta 1934 dekret za učitelja geografije na novomeški gimnaziji.

»To je bil čas upanja in mojih mladih let. Kar nenadoma sem vzljubil Dolenjsko in se počutil tu kakor doma. Začeli so se neskončno dolgi in prijetni izleti po novomeški okolici in še po-

MI SE NE DAMO !

Zanimivo, da kolikor vse smo starejši, toliko bolj smo prijatelji. V tistih najstniških letih, pred dobrimi sedmimi desetletji, smo povsem drugače živeli kot danes. V razredu smo imeli med odmori običajne dijaške pogovore:" si bil že vprašan, "" bomo res jutri pisali matematiko," " ali te je "kuferček" res zasačila s cigareto ".. ? in podobno. Po dva ali trije v razredu so bili že takrat skupinica, ki je poznala domače razmere ostalih dveh, imeli so tudi stike po pouku, v splošnem pa se nismo brigali za očete in mame, za brate in sestre ter žlahto. Šepetali smo o zaljubljencih v razredu in v sosednjih učilnicah, o "tračih", ki so prihajali med nas iz zbornice. Vse v razredu pa nas je družilo spoštovanje in simpatija do našega razrednika prof.Marijana Dobovška.

Naša srečanja v pomaturitetnem času se vsakih nekaj let dogajajo v Novem městu, vselej pa gremo najprej na ločensko pokopališče. Zberemo se ob razrednikovem grobu, položimo šopek in prižgemo svečko, in se na enak način spomnimo tudi sošolke Fanike Darovec-Lekše, ki počiva v sosednjem grobu.Naša zdajšnja srečanja so nekaj posebnega, verjetno edinstvena v slovenskem merilu. Posebno zadnjih 3o, morda še več let, se dobivamo konec maja na uradnem srečanju, vsakič v drugem kraju. Organizator poskrbi za kulturni program , ogled znamenitosti, potem posedimo v gostilni na dobrem kosilu in pogovoru. Septembra pa smo se navadili na neuradno srečanje pri katerem od naših v njegovem vikendu. Na srečanje smo vse do lani dobivali vabila, kakršnih drugi maturantje niso videli. Organizatorska trojka Ana Kavalar (prej Starič), ugledna magistra farmacije,ki živi v Ratečah pod Planico, Slavko Špringer-znani ginekolog iz Novega mesta in inženir Zdravko Leskovic, ki je po svojem delu pustil pečat na Obali, so pripravljali zloženke-vabila. Za vsakega posebej s fotografijami, duhovitim besedilom in likovno opremo. Tako zloženko je vsak od nas dobil tudi za rojstni dan in Novo leto . Zdaj na srečanjih vemo domala vse o življenski poti posameznika, o njegovih otrocih itd. Vedno se v pogovoru spominjamo sošolcev, ki že počivajo na raznih pokopališčih po Sloveniji. Vsakomur smo sošolci zbrali za venec in pri vsakem je bila naša delegaci ja v pogrebnem spřevodu.

Da nas je vedno manj in da ne bomo zmogli več v dosedanjem obsegu nadaljevati srečaanja smo se zavedli lani maja, ko smo se sešli v Ljubljani na Kongresnem trgu. Takrat smo šli z gondolo na Grad, na ogled razstave slovenskih gradov znanega kastelologa dr.Ivana Stoparja, vsi smo ga poznali. Podobne kulturne programe smo imeli v raznih krajih Slovenije tudi prejšnja leta, Zdaj se vse raje držimo Ljubljane in končujemo na Livadi, ki je postala naše domicilno gnezdo.

Na drugem letnem srečanju smo več let zahajali na Krkovo k Marjani Lopičič prej Švara, včasih tudi večkrat v enem letu. Nepozabno je bilo pri Nuši Varl-Stoparjevi malo pred Zagradcem, pa v njenem domu v Rožni dolini. Nekajkrat smo bili pri Slavku Špringerju na Vrhu nad Mokronogom, pa v Beli krajini kot gostje Ivana Gačnika. Ana Kavalar-Starič,ki živi v Ratečah pod Poncami, nas je ne le enkrat gostila po prijetnem izobraževalnem izletu. In tako dalje. Zagotovo sem pozabila koga gostiteljev omeniti- kriv je "emšo".

Nekaj naših živahnih veseljakov je demenca tako prizadela, da nismo mogli več k njim,.Nekaj jih je umrlo bodisi na hitro ali po dolgotrajni bolezni. Vseh se spominjamo in se preštevamo. Kolikor nas ostaja, se ne damo! Srečanj kot smo jih bili vajeni, ne bo več. Morda se še kdaj vidimo na kosilu na Livadi, za slovo pa bomo 7o-letnico proslavili skromno. Načrtovali smo več dogodkov v Novem městu, a je zloglasni Covid l9 to onemogočil.

Ria Bačer - v šoli Wachter

~~Ria Bačer~~

maj 2020

Pregled srečanj maturantov Gimnazije Novo mesto iz leta 1950

1. *1955 Ljubljana Hotel Belvue*
2. *1970 Mirna (23. 05.)*
3. *1980 Gabrovka*
4. *1985 Dolenjske toplice*
5. *1990 Novo mesto Škrjanče (26. 05.)*
6. *1995 Novo mesto Pleterje Ždinja vas*
7. *1999 Novo mesto*
8. *2000 Metlika*
9. *2001 Zagradec (31. 01.)*
10. *202 Kostanjevica (30. 5.)*
11. *2003 Rateče Tromeja (29. 05.)*
12. *2004 Mirna Gora Bela krajna (26. 05.)*
13. *2005 Trška gora Novo mesto (18. 05.)*
14. *2006 Radovljica (16. 05.)*
15. *2007 Otočec (05.)*
16. *2008 Krkovo*
17. *2009 Predjama, Hrastovlje Izola (27. 05.)*
18. *2010 Novo mesto(26.05.)*
19. *2011 Zagradec Ribnica (25. 05.)19*
20. *2012 Šentjanž (30.05.)*
21. *2013 Rateče Planica (29. 05.)*
22. *2014 Vrhnika (21. 05.)*
23. *2015 Novo mesto (27. 05.)*
24. *2015 Ljubljana (30. 09.)*
25. *2016 Volčji potok (25. 05.)*
26. *2017 Trebnje(31. 05.)*
27. *2018. Ljubljana (30.05.)*
28. *2019 Ljubljana (29. 05.)*
29. *2020 Ljubljana (30. 09.) 7 sošolcev*
30. *2021 Ljubljana (30. 05.)*
31. *2021 Ljubljana (21 10.)*
32. *2022 Ljubljana cukrarna (25. 05.)*
33. *2022 Džamija (29. 09.)*

Ena od zadnjih slik še živečih maturantov dne 21. oktobra 2021

Maturanti leta 1950 kar nas je bilo živečih smo se umrlih vedno spominjali z udeležbo na pogrebih in šopkih cvetja. Od številnim smo se poslovili z javnim govorom. Nekatere še dosegljive prilagamo.
To sta poslovilni govora Zdravku Leskovicu leta 2020 in dr. Aldu Jovanu leta 2022.

Koper, 25. maja 2020

Dragi Zdravko, spoštovani žalni zbor,

Tu smo številni, Tvoja družina, prijatelji, sošolci, da se poslovimo od Tebe; Tebe nam vseh tako dragega, plemenitega človeka v pravem smislu te besede.
Spomini nate se vračajo daleč nazaj v čas po koncu druge svetovne vojne. Ko smo skupaj začela obiskovati gimnazijo v Novem mestu. Mislim, da sva se prvič srečala v četrtem razredu gimnazije. Ob nedeljah smo tedaj skupaj hodili na delovne akcije. Nanje so nas tedaj s kamijoni vozili na delovišča in ker smo bili cel razred skupaj, smo se prijetno počutili. Na majske izlete nas je naš razrednik prof. Marjan Dobovšek pogosto vodil v hribe. Spominjam se izleta na Mojstrovko. Pri spustu po melišču, ko si tekel pa ne bi smel, si se poškodoval po obrazu!
Par let zatem smo pod vodstvom Prof. Marjana Dobovška vadili za Vsesokolski zlet v Pragi, ki smo se ga številni, med drugim tudi Ti z veseljem udeležili l. 1948. Tam smo z velikim uspehom nastopili z vajami in tudi plesali Turški marš na glaso Mozarta.
Pa potem je bila matura leta 1950 in študij, ko smo se zaradi različnih programov nekoliko razšli, vendar smo se ob obletnicah še vedno zbrali. In z nami je bil še dolgo po koncu gimnazije naš razrednik, prof. Marjan Dobovšek.
Po koncu študijev so se dogajale razne obveznosti, služba, družina, da so se naša druženja le letno ali petletno obnavljala.
Po odhodih v pokoj pa so naša druženja sošolcev ponovno zaživela. Prav Ti Zdravko, si svojim smislov za oblikovanje in kulturo predstavljal umetniško plat naših druženj. Skupaj z Anico Kavalar in pokojnim Slavkom Špringerjem ste vi trije skladno delovali kot vodilna trojka naših vse pogostejših druženj.
Čeprav se je naše število počasi zmajševalo, so postajala naša druženja vs bogatejša in obogatena s kulturnimi dogodki. Kako močno nas je Zdravko presenečal s slikovnim materialom našega razreda. Cele mape urejenih posnetkov, čestitk za rojstni dan. Neskončno je število del, ki nas bodo vedno spominjali nate. Meni ostaja še posebej v spominu čestitka, ki si mi jo je poslal lani za moj 88. rojstni dan.Ne samo besedilo, tudi oblikovno si me njo močno razveselil. Le Ti si bil sposoben za kaj takega in tak boš ostal v mojem in našem spominu.
Zdravko nas je vse vedno znova presenečal tudi z darovi s svojega vrta. Ob srečanju je vsakogar od nas sošolk in sošolcev čakal šopek rožmarina in šopek lorberja.
Zadnja leta, ko smo se dobivali v gostišču na Livadi pa je presenetil še lastnico Tjašo z šopkom rož.

Brez Zdravka ostajamo poleg družine in prijateljev tudi mi sošolci sami. Od vodilne trojke našega razreda ostaja po odhodu Slavka in sedaj Zdravka le še Anica Kavalar, ki bo morala prevzeti v celoti tudi njune dolžnosti.
Letos, ko bi morali skupaj praznovati 70. obletnico mature, na katero se je Zdravko z velikim veseljem pripravljal, ga ne bo več med nami. Ostal pa bo v naših srcih za vedno tak, kot je bil, prijeten, prijazen in plemenit človek.

Sošolci razreda prof. Marjana Dobovška, maturanti leta 1950

29. 10. 2022

Sošolcu prijatelju Jovotu v Slovo

Spoštovani žalni zbor: Otroci, bratje in drugi sorodniki ter številni pacienti vsem nam dragega Dr. Alda Jovana dovolite, da se v imenu njegovih še živečih sošolk in sošolcev tudi jaz poslovim od njega.

Spoznali smo se daljnega leta 1945 ali 1946, ko smo skupaj začeli obiskovati gimnazijo v Novem mestu. Pripadal je skupini vozačev, ki so se v Novo mesto vozili z vlakom iz Trebnjega. Čas do začetka pouka je porabil za učenje pa tudi za šah, ki ga je z uspehi igral vse do zadnjega.

Naš razred je sestavljalo 27 dijakinj in dijakov, ki se je pod vodstvom razrednika prof. Marjana Dobovška, kasneje častnega občana Novega mesta izoblikoval v pravo tovarišijo, ki je bila tesno povezana med seboj. Bili smo mladi in bil je konec strahot 2. svetovne vojne. Vse to je pomagalo k oblikovanju naše razredne skupnosti, ki še vedno obstaja vse do današnjih dni, čeprav nas je vse manj in manj.

Med dijaki je bil tudi Jovo, kasnejši spoštovani Dr. Aldo Jovan, zdravnik psihiater. Že takrat v letih gimnazije se je odlikoval po svojih sposobnosti in vsestransko čudovitih lastnostih človeka v pravem pomenu besede, vedno pripravljen na pomoč.

Spominjam se dogodka, ko smo sošolci praznovali obletnico mature v njegovem kraju Radovljici v letu 2006. Njegova žena Jerca je poskrbela da smo obiskali vse znamenitosti v okolici Radovljice ter obiskali tudi cerkev na Rodinah kjer nam je ena od hčera zaigrala na orgle.

Če smo se v začetkih življenja posvečali predvsem delu in življenju, smo se sošolke in sošolci kasneje vse bolj pogosto srečevali. Praznovali smo obletnice mature, ki smo jo opravili leta 1950, in te so bile kar številne. Vedno je prihajal tudi Jovo in popestril srečanja s svojimi mislimi. Prav zadnje je bilo letos spomladi, ko smo obiskali obnovljeno Cukrarno, znano kot bivališče naših pesnikov Moderne.

Dragi Jovo sošolec, prijatelj, bogata je bira Tvojega življenja: Pet čudovitih otrok, od katerih nekateri nadaljujejo Tvoje delo, ponos na vsestranske aktivnosti ter strokovno delo: To so globoke brazde spomina, ki ostajajo za Tabo. Zadnji pozdrav Tebi in Tvojim v spomin, v imenu sošolk in sošolcev

Andrej